

tassafeste kõrwa sisse: „kõrtsipappa! sind ma ei tahha ilma rahhata ka mitte. Kes teab millal so aeg jälle täis saab.“ —

Tark ärgo naergo.

Rütti oli emmane liino koer. Se tõi ühheksa poega, keif — mõttelgo innimenne — üsna pimmedad. Rütti meel haige, upputas keif ärra. Teised irwitasi, et ta illusad koera poiad ärraupputanud. Agga küt mees polnud ka mitte kottin kasnu, kostis: „Etä se polleks mailma ees surem naer olnud, kui ma ühheksa purro pimmedat koera olleksin üles kaswatanud.“

Lahutamisse rohhi.

Ühhes seisõ wäes oli üks soldat, kes õõd ja päwad tuffus. Kõl teised teggid temoga mõnda tempo, agga ükski assi ei aidand. Ühhel tulli weel üks nou mele: kui ta jälle tubliste tuffus, kiwer ninna ees,

wõttis kiwre ärra ja panni kappi täie külma wet assemele, — siis kutsus teisi sedda nalja watama, mis piddi sündima, ja õpetas mis nad piddid teggema. Keif küssendas ühhest suust: Peter! kindral tulleb! rutto wälja! Peter unnine, saand arro ühti, läks kiwert wõtma, wõttis kappi täie wet, saoh, kaela. — Miehhe unni seistsammast tunnist kaddund.

Ähw kofka abbilinne.

Üks Prantsusse-ma kof oli üht ahwi õpetanud kanno ja linda sulgist puhtaks teggema, et tal ennesel wähhem waewa olleks. Ühhel päwal andis ta kaks põld-püüd ahwi kätte, et ta neid piddi puhtaks teggema, ahw wõttis püüd ja istus kõgi lahtise afna peäle ja hakkas sulga rebbima. Sedda näggi üks kü, kes sealt möda lendas, tulli kui nool, tõmbas ühhe pü afna peält ärra ja läks omma teed. Ahwi püksid sõitsid kassuka pärast, ehk wast hakkab kof sedda sulgest puhtaks floppima, mõtles: mis pean teggema,